

kaarét for Optagelse af saadanne Personer være dette, at der er Plads paa Alderdomshjemmet, saaledes at ikke Aldersrentenydere skal holdes ude fra Alderdomshjemmet af Hensyn til, at saadanne Personer, som Talen er om her i § 5, er optaget der, eller Kommunen derfor blive nødt til tidligere, end det ellers vilde være fornødent, at foretage betydelige Udvidelser af bestaaende Alderdomshjem eller Nybygning af saadanne. Jeg skal endvidere bemærke, at det forekommer mig, at Lovforslaget paa dette Punkt er ret uklært affattet. Det er ikke let at blive paa det rene med, hvad det i Virkeligheden er, en saadan Person, der paa Grund af for stor Indkomst eller Formue ikke kan blive Aldersrentenyder, skal betale for sit Ophold i Alderdomshjemmet, men det vil jo kunne oplyses i et Udvalg.

Endelig foreslaas Forskelshjælpens gradvise Nedsættelse, med $\frac{1}{5}$ aarlig, ophævet, og jeg skal erkende, at det desværre er gaaet saaledes, at Priserne siden Lovens Vedtagelse ikke saaledes, som man da formodede, har været nedadgaende, men snarere stigende. Det maa da nærmere undersøges, hvorledes de hidtil gældende Bestemmelser har virket, hvor stort Antallet af Personer, der har faaet Forskelshjælp, er, og endvidere, i hvilket Forhold den Aldersrente, som de har modtaget, staaer til den Alderdomsunderstøttelse, som de vedkommende fik paa det Tidspunkt, da Prisforholdene laa nogenlunde som nu. Thi det maa jo ikke glemmes, at Forskelsydelsen fastsættes efter Maksimalunderstøttelsen, som ikke viste mindste Tegn til Nedgang, endskønt Pristallet faldt fra 264 til ned imod 200 paa den Tid, da vi gik over fra Alderdomsunderstøttelsesloven til Aldersrenteloven.

Af de Bemærkninger, jeg her har fremsat, vil den højtærede Minister sikkert forstaa, at til dette Lovforslags Gennemførelse, saaledes som det her er forelagt, kan vi paa ingen Maade medvirke, ikke mindst fordi Udgiftsforøgelsen er i allerhøjeste Grad usikker. Den er beregnet til ca. en Snes Millioner Kroner. Beregningen er foretaget af Statistisk Departement, og Rigtigheden af de Ræsonnementer, der dér er blevet anstillet, kunde det ikke falde mig ind at forsøge paa at benægte, men jeg føler mig overbevist om, at den Sum for Udgiftstilvæksten, som her er sat, absolut er en Minimumsgrænse, thi der er overordentlig mange Usikkerhedsmomenter ved denne Udgiftsberegning. Jeg skal blot nævne dette, at der gives udvidet Adgang for Personer mellem 60 og 65 Aar

til at faa Aldersrente — det vil i hvert Tilfælde let blive Følgen af de Bestemmelser, Lovforslaget indeholder —, Ændringen med Hensyn til Landkommuner med bymæssig Bebyggelse, Rammernes Udvidelse ved de forhøjede fradragsfri Beløb, dette, at Procenttillæget for Personer over 70 Aar indføres, at der intet Procenttillæg sker for Kapitalværdien af Lejlighed i egen Ejendom, at de særlige Pensionsfradrag bortfalder, at der aabnes Adgang til Alderdomshjemmene for en helt ny Kreds af Personer — alt dette er Usikkerhedsmomenter, som Statistisk Departement maa have været ganske ude af Stand til at indføre i Beregningen af Udgiftsforøgelsen. Hvorledes denne Beregning er foretaget, er da ogsaa i Bemærkningerne til Lovforslaget saa lidet specificeret, at det er umuligt deraf at faa noget Skøn over, hvad dér er taget Hensyn til og hvad ikke.

Derfor nærer jeg ikke Tvivl om, at de 20 Mill. Kr., som Udgiftsforøgelsen er beregnet til, langt fra vil slaa til. Der maa ganske sikkert lægges adskillige Millioner til, og jeg ser et Bevis derfor i dette, at da jeg i forrige Rigsdagssamling tilstillede Statistisk Departement det da privat indbragte Lovforslag med Anmodning om at faa en Opgørelse af, hvilken Udgiftsforøgelse dette Forslag vilde foranledige, naaede Statistisk Departement til ca. 30 Mill. Kr. og pegede samtidig paa, at der var Usikkerhedsmomenter, som man ikke var i Stand til at bedømme Rækkevidden af, og som sandsynligvis yderligere vilde udvide Udgiftsbudgettet.

Det forekommer det Parti, paa hvis Vegne jeg har den Ære at tale, at Tiden ikke er til at gaa til en saa væsentlig Forøgelse af de sociale Udgifter, og at hvad vi trænger til ved Behandlingen af vor sociale Lovgivning i den nærmest kommende Tid, meget mere er en øget Systematisering, en Sammenarbejden paa forskellige Omraader, at tilvejebringe Ensartethed og Forbindelse, hvor saadan mangler, meget mere dette end at gaa til væsentligt at øge Udgiften ved Gennemførelsen af Tillæg til en bestaaende Lov.

Men naturligvis, intet Menneskeværk er fuldkomment og heller ikke den gældende Aldersrentelov; og derfor har jeg ogsaa, da jeg havde den Ære at være Indenrigsminister, gentagne Gange betonet, at der maatte udarbejdes Ændringsforslag til den gældende Lov, naar det maatte betragtes som givet, at dens Gennemførelse i Praksis havde givet det dertil fornødne Erfaringsmateriale.